

[Finn Christensen.]

skal dog trækkes ca. 50 mill. kr., som spares, da det offentlige hidtil har afholdt en del udgifter efter forsorsloven.

Prisen for gennemførelsen af denne reform, som er et stort skridt på vejen frem imod en ligestilling af de enkelte befolkningsgrupper, er som tidligere nævnt 870 mill. kr. Jeg mener, at gennemførelsen af dette lighedsprincip rigeligt er prisen værd, og skal derfor på det varmeste anbefale lovforslagene til vedtagelse.

Simonsen: Dagpengereformen er af socialministeren i den offentlige debat blevet betegnet som et af de største sociale fremskridt siden Steinckes socialreform. Man bør nok i sandhedens navn føje til „og den dyreste“. Vi har efterhånden diskuteret denne problematik omkring dagpenge til hele befolkningen mange gange her i folketinget, først og fremmest i forbindelse med redegørelsesdebatten i foråret 1970, i forbindelse med socialministerens lovforslag i 1971, og endelig når forskellige selvstændige forslag fra socialdemokratiets gyldne oppositionsperiode var fremme til debat. Disse debatter har efter vor opfattelse afspejlet en vilje til her i folketinget at nå frem til et dagpengesystem, der omfatter hele befolkningen, men de har efter vor mening tillige vist, at et er struktur, noget andet er det økonomiske indhold i strukturen. Alene den udgiftsmæssige forskel mellem den tidligere socialministers lovforslag og de lovforslag, vi her behandler, understreger det, jeg tænker på.

Når vi skal se på de økonomiske realiteter, er det vist også vigtigt at nævne, at flere af dagpengedebatterne, som vi har haft her i tinget, løb af stablen, inden perspektivplanredegørelsen fremkom og indgik i den offentlige debat. De dystre prognoser, som vi så i perspektivplanredegørelsen, kan selv sagt ikke undgå også at øve indflydelse på den stilling, som vi må have til en så omfattende reform, som tilfældet er her, og til spørgsmålet om, hvor hurtigt man er i

stand til at gennemføre den i dens yderste konsekvens.

Når man ser på alle bestræbelserne for øjeblikket på at sænke de offentlige budgetter, kan det måske virke lidt stærkt, at vi her kaster et lovforslag ind af et økonomisk omfang som dette. Når regeringen fremsætter mange forskellige udgiftkrævende lovforslag og samtidig beder os om støtte til en række nedskæringer, er det, som om logikken begynder at svinde lidt ind. Under alle omstændigheder giver det os i hvert fald ikke en rimelig mulighed for at foretage den prioritering af de forskellige områder, som vi finder nødvendig.

Lad mig fastslå med det samme, at vi prioriterer en dagpengereform meget højt. Derfor ville det være enkelt blot i denne situation at sige ja til dagpengereformen. Men føler vi et ansvar for den økonomiske situation — og det gør vi — må vi også udtale vor utilfredshed med, at regeringen tager munden så fuld, som tilfældet er her. Forslagene er simpelt hen for ambitiøse. Den aktuelle økonomiske situation er årsagen til, at man ikke kan gå så langt, som ministeren gør det her. Man kunne passende føje til — jeg tror, det vil være meget karakteristisk for den situation, vi befinder os i: træd varsomt, thi scenen er skrå.

I mine kommentarer her under første behandling vil jeg prøve ligesom at dele sagen op i to hovedafsnit, nemlig spørgsmålet om vor stillingtagen til den strukturelle side, selve ideen i en dagpengereform, og på den anden side spørgsmålet om, hvor meget der er mulighed for at skaffe midler til i den nuværende situation.

Hvad strukturen angår, skal det siges, at de lovforslag, som den nye socialminister har fremsat, ikke er blevet dårligere, tværtimod. Der skal gives den ros, som det er rimeligt at give. Jeg synes, der, hvad strukturen angår, er forbedringer i forhold til de systemer, vi har arbejdet med under de tidligere debatter. Her tænker jeg primært på, at erhvervslivets bidrag til dagpengeydelse i al almindelighed nu er konverteret